

øjensynligt, at saaledes kan det ikke blive ved at gaa. Det er jo et Forhold, der er umuligt i Længden, at vi skulle blive ved at kaste $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. bort aarlig ovre paa disse Øer, som have et Indbyggerantal af 30,000 i alt, disse Øer, som have rige Kilder, rige Betingelser for almindeligt Velvære. St. Thomas har en Verdenshavn, St. Croix er umaadelig frugtbar, den har en Jordbund, som i 200 Aar, Aar efter Aar, uden videre Dyrkning og uden Gødning har baaret Sukkeråvl, og den er endnu i Stand til enkelte Aar at yde 50,000 Millioner Pund paa 12,000 Tønder Land. Jeg skulde mene, at det er et Vidnesbyrd om Jordens Ydeevne, som er ualmindelig. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa — jeg vilde nødigt være for vidtløftig — at tale om, hvad Aarsagerne ere til dette Misforhold, dette i højeste Grad uheldige Forhold. Jeg har nok en Mening i saa Henseende. Jeg ved meget vel, at Røsuksindustrien kvæler Rørsuksindustrien, men vi kunde saa rimeligvis for vort Vedkommende, ligesom man har gjort paa de engelske Øer, have Grund til at forandre Driften af Jorden paa Øerne. Jeg skal ogsaa i Forbigaaende nævne det kostbare Administrations-, Politi- og Militærvæsen paa Øerne, som tilsammen, saa vidt jeg kan skønne — det er vanskeligt at skille det ud fra de øvrige Poster paa Budgettet — udgør et Beløb af 800,000 Kr. til at bestyre 30,000 Mennesker. Jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig videre heri, men kun henlede Opmærksomheden paa, at det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten i en nær Fremtid alvorlig tager Sigte paa at faa en Forandring i disse Forhold.

Jeg skal indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger og skal dernæst gaa over til at sige lidt i Anledning af de Indvendinger, der ere gjorte over for det foreliggende Finanslovsforslag. Den væsentligste Indvending, der er gjort saavel af Konseilspræsidenten og af de højtærede militære Ministre som af den ærede sidste Taler, angaa Militærvæsenet, man beklagede i høj Grad, at Militærbudgettet er gaaet nedad i de senere Aar, men man vilde dog anbefale Forslaget i Haab om bedre Tider ad Aare. I den Henseende vil jeg navnlig gøre opmærksom paa to Ting: Man forbedrer ikke Militærvæsenet ved i Ny og Næ at indsætte enkelte Bevillinger paa Finansloven. Og dernæst vil jeg tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse, hvad Ordføreren i det andet Ting har sagt med Hensyn til Forsvarsvæsenet, en Udtalelse, jeg af

mit ganske Hjerte tiltræder. Han har udtalt sig saaledes: „Vi vare fra vor Side ikke til Sinds at ville ødelægge Forsvaret. Vi ere ikke Forsvarsnihilister; men vi ønske en Ordning af Forsvarsvæsenet, der kan bestaa med en sparsommelig Statshusholdning. Vi ønske at ordne Forsvarsvæsenet saaledes, at Landet ikke faar saa trykkelige Byrder, at de andre Formaal, som vi ogsaa ville arbejde for, skulde lide derunder. En saadan Ordning længes vi efter, og vi ere villige til at tage fat paa en Forhandling om den. Men det kan ikke ske ved Forslag her paa Finansloven, hvor man snarere foregriber en endelig Ordning, derimod ved at tage Sagen op til en samlet Overvejelse. Vi tilbøede i Fjor i Fællesudvalget en saadan samlet Overvejelse, men det blev afvist fra Højres og Landstingets Side. Vi staa fremdeles paa samme Standpunkt, og derfor kunne vi ikke være med til ny Bevillinger, der i Virkeligheden gaa ud paa at udvide eller udvikle Fæstningsvæsenet her i Landet.“ Lad mig føje til: Vi have ikke nogen Tro til Kjøbenhavns Befæstning, vi have ikke nogen særlig Tro til, at det Forsvarsvæsen, vi have, er saa særdeles fortrinligt, vi tro, det trænger til Forandring, og vi tro, at det vil kunne lykkes at faa et bedre Forsvar, at faa et bedre Værn for vort Land endogsaa saaledes, at man endda kunde komme til at gaa nedad med Militærudgifterne, hvad der visselig er Trang til. Jeg skal ikke komme ind paa atter, hvad jeg jo har haft rig Lejlighed til saa ofte, at tale om de haarde Kaar, hvorunder Landbruget lever, men skal blot i Forbigaaende minde om, at det er saa naturligt, naar man fra Landbrugets Side, hvor man døjer haardt for at faa det nødvendige ind, ser paa disse store Militærudgifter med noget blandede Følelser, al den Stund man ikke har bestemt Tillid til, at de anvendes paa rette Maade. Som sagt, vi ville være med til at værge vort Land, vi ere med til at yde, hvad der er nødvendigt til et ordnet Forsvar, men jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at vi staa jo ikke lavt med Hensyn til Forsvarsudgifter, vi staa jo endogsaa temmelig højt. Der er jo ingen Grund til at sammenligne os med saadanne store Lande som Tyskland og England og Frankrig; vi kunne jo ikke følge deres Forsvarssystemer, og dernæst skulle vi lægge Mærke til, at de have en meget betydelig Kolonialpolitik, store Kolonier, som bidrage til at forøge deres Militærudgifter. Noget lignende gælder Holland. Holland er jo en mindre Stat, men staaar ligeledes med et betydeligt